

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 168/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť K. Š., M., ktorou namieta porušenie svojho práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života a zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 16 a čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky postupom poisťovni Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. Š. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2004 doručená sťažnosť K. Š., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života a zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa čl. 16 a čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky postupom poisťovni Slovenskej republiky (ďalej len „poisťovne“).

Sťažovateľ uvádza, že v auguste 2003 ho poisťovne prostredníctvom svojho agenta natáčali na videozáznam bez jeho súhlasu a na základe nezákonne urobeného videozáznamu

ho poisťovňa Kooperatíva, agentúra Martin žaluje z vecí, ktoré nikdy nespravil, a popierajú jeho nárok na výplatu poistného za trvalé následky úrazu miechy napriek tomu, že následkom úrazu miechy sú postihnuté vnútorné orgány organizmu sťažovateľa, čo na videozázname nemožno vidieť.

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že poisťovne nemajú právo zaznamenávať činnosť občanov Slovenskej republiky na filmový alebo zvukový materiál, alebo ináč im zasahovať do súkromia. Takto získané informácie súdy Slovenskej republiky nesmú považovať za dôkazný materiál a poisťovne Slovenskej republiky nemajú právo si medzi sebou vymieňať získané informácie o poistencoch a nesmú uzatvárať poistné zmluvy, ktoré by im to umožnili. V zmluvách, ktoré majú vo svojom obsahu článok, ktorý poisťovniam umožňuje vymieňať si informácie medzi sebou so súhlasom poistenca, bude po vynesení rozsudku ústavného súdu tento článok neplatný.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

V zmysle čl. 127 ústavy má ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť o sťažnosti len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, domáhať pred iným súdom. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej

republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 130/02.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho ústavou zaručených práv došlo nasnímaním videozáznamu jeho osoby bez jeho súhlasu. Takto formulované porušenie práva môže byť dôvodom pre možnosť uplatniť svoje právo na všeobecnom súde v zmysle čl. 46 ústavy. Zároveň ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry upozorňuje, že ak má sťažovateľ možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, podľa čl. 127 ods. 1 in fine ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu. Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o sťažnosti nemožno odstrániť.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné sudy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov – napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

Ústavný súd z dôvodu nedostatku právomoci nevyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov svojej sťažnosti, pretože odmietnutím sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania sa doplnenie sťažnosti v zmysle ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde stáva bezpredmetným.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2004